

Осереддя Сутності

Тим часом я перебував високо у хмарах — величезних, пишних, біло-рожевих, які чітко вирізнялися на тлі глибокого синьо-чорного неба. А високо над хмарами, десь недосяжно далеко, можна було бачити скупчення прозорих небесних світил, які мерехтіли і рухались, залишаючи за собою довжелезні дугоподібні смуги.

Хто це? Птахи? Янголи? Ці слова виникли зараз, саме тоді, коли я відтворюю свої спогади. Але жодним із цих слів не можна описати тих істот — вони відрізнялись від усього, що я колись бачив. Вони були досконалі. Це були вищі створіння.

Над нами лунали гучні й розкотисті звуки, схожі на неперевершений спів церковного хору. Невже це співали крилаті істоти? Пізніше мені спало на думку, що ці неймовірні створіння були сповнені великою радістю, тому й линули ті чудові звуки. Спів був майже матеріальний. Як дощ, що його ти відчуваєш на собі, хоча і не стаєш мокрим.

Те, що я чув, і те, що бачив, зливалось у щось єдине і нероздільне в цьому місці. Я міг споглядати неймовірну красу сріблястих мерехтливих істот і водночас сприймати всіма органами чуття їхній радісний досконалий спів. Здавалося, у цьому світі неможливо побачити чи почути щось, не будучи його невід'ємною частиною, в якийсь надприродний спосіб не долучаючись і не розчиняючись у ньому до останку.

Взагалі, коли я тепер згадую той світ, то можу запевнити: неправильно говорити, що ти дивився *на* щось, бо прийменник «на» передбачає відсторонення від об'єкта, який споглядаєш. А в тому світі подібне неможливе. Там усе чітко та виразне і водночас є частиною чогось іншого, чогось на кшталт маленької оздобы в хитромудрому візерунку перського килима чи яскравої рисочки на крильцях метелика.

Теплий літній вітерець ледь торкався усього навколо і плив далі, як спокійні небесні води. Божественний бриз. Він змінював усе, зрушував світ навколо мене, викликаючи благоговійне тремтіння.

Хоч в мене й була відсутня функція мовлення, як ми називаємо це на Землі, я беззвучно, подумки, почав ставити запитання вітрові і тій божественній істоті, яку відчував в його потоці.

— Де розташоване це місце?

— Хто я?

— Чому я тут?

Щоразу, коли я в думках ставив одне із цих запитань, миттєво надходила відповідь у вигляді спалахів світла, кольору, любові й краси, що хвилию неслися крізь мене. Ці спалахи не заглушували і не поглинали мої запитання. Я отримував повідомлення у спосіб, який набагато перевершував людську мову. Відповіді просто входили в мене якось незбагненим чином. Вони не були розпливчастими, ухильними, абстрактними. Навпаки: вони були чіткими, ясними, відчутними — гарячіше за вогонь і вологіше за воду. Щойно повідомлення надходили до мене, я вмить і без жодних зусиль сприймав їх. Я розумів, що в земному житті на опанування цієї інформації знадобилися б роки.

Рухаючись вперед, я раптом відчув себе в безмежній порожнечі, непроглядно темній, нескінченній, але водночас радісній і затишній. Ця непроникна темрява була

заповнена світлом, яке, здавалося, випромінює блискуча Сфера, що пливла поряд зі мною. Вона була живою і реальною, як ті пісні янгольських істот, що їх я чув раніше.

Як це не дивно, але я набув пози плода в утробі матері. Крихітний ембріон плаває в матці разом із мовчазним супутником — плацентою, що живить його і пов'язує з невидимою матусею. Зараз «матір'ю» був Бог, Всевишній, Творець, Джерело усього суцього у Всесвіті. Це Найвище Створіння перебувало так близько від мене, що, здавалось, й не існувало відстані між ним і мною. Однак я сприймав неосяжну велич Всевишнього й розумів, яким мізерним і незначним був порівняно з ним. У подальшій оповіді я буду іноді використовувати слово «Ом» замість «Бог», тому що так я називав Найвище Створіння в своїх записах, зроблених одразу після виходу з коми. «Ом» — це звук, що асоціювався у мене із всевідаючим, всемогутнім, всюдисущим і беззастережно люблячим Господом, сутність якого неможливо описати з допомогою жодного із земних слів. Уся велич, яка відрізняла Ома від мене, викликала, як я зрозумів, появу тієї Сфери, що відкрилась переді мною. Я не міг зрозуміти до кінця, втім був упевнений, що Сфера слугувала посередником між тією надзвичайною Сутністю, що оточувала мене, і мною.

Усе сприймалося так, ніби я народжувався в якомусь могутньому світі, а Всесвіт був велетенською «космічною маткою». І направляла мене у цьому Сфера, що якимось чином була пов'язана з Дівчиною на Крилах Метелика, а насправді — й була нею.

Пізніше, вже повернувшись до цього світу, я натрапив на вірш Генрі Вогана, християнського поета сімнадцятого століття, який дуже точно описував те місце — безмежний, непроглядно темний Осередок Сутності, який і є обителлю Господа.

*«Кажуть, що Господь — це глибока, незбагненна,
Але осліплююча темрява, сповнена світлом...»*

Саме так і є: непроникна темрява, по вінця наповнена світлом.

У мене виникали все нові й нові запитання, і я продовжував отримувати відповіді. Хоча вони, як і раніше, й не вимовлялися відомою нам мовою, а доходили як люб'язний голос цього Створіння, та, як не дивно, були дуже особистими. Найвище Створіння розуміло людей. Воно мало ті якості, які маємо ми, але нескінченно більшою мірою. Воно дуже добре знало й глибоко розуміло мене і було наділене якостями, які я все життя асоціював лише з людьми: сердечність, співчуття, чутливість і навіть... іронія та гумор.

Ом розповідав мені через Сферу, що існує не один світ, а набагато більше, ніж я можу собі уявити. Що в їхню основу покладено любов. Зло також живе в цих світах, але його надзвичайно мало. Зло існує лише тому, що без нього буде неможливим вияв свободи і волі. А без свободи і волі не буде злету, розвитку і руху вперед. І тоді ми втрачимо шанс стати такими, якими нас хоче бачити Господь. Яким би жахливим і всемогутнім не здавалося зло в такому світі, як наш, у великому і всеосяжному Всесвіті зрештою перемагає та панує любов.

Я бачив усі фарби життя у безлічі різноманітних всесвітів, у тому числі й такі його форми, в яких розум набагато розвиненіший за людський. Я бачив незрівнянно масштабніші виміри. Єдиний спосіб дізнатися про них — це проникнути туди й особисто переконавшись в їх існуванні. Ці світи неможливо осягнути й зрозуміти, перебуваючи на нашому, земному, рівні розвитку. У тих вимірах також діє закон причин і наслідків, однак ці причинно-наслідкові зв'язки перебувають за межами людського розуміння.

Поняття часу і простору — наші земні реалії — в тих світах тісно переплетені між собою. Однак ті світи не існують окремо й відірвано від нас, тому що всі світи — це частина єдиної всеосяжної Божественної Реальності. З вищих світів можна потрапити у будь-який час і в будь-яке місце нашого з вами буття.

Щоб розібратись у тому, про що я дізнався, знадобиться решта мого життя. Причому ті знання я одержав не так, як їх отримують, наприклад, на уроці історії чи математики. Розуміння прийшло само собою, не було потреби щось спеціально завчати або запам'ятовувати. Знання за-своювались миттєво і назавжди. Вони не вивірювались, як звичайна інформація. Тому й досі я володію цими знаннями в повному обсязі, на відміну від тих, що здобув за всі роки навчання у школі.

Звісно, я не можу вільно й легко скористатись своєю обізнаністю. Тому що зараз, коли я повернувся до земного буття, у реальність нашого світу, я маю опрацювати ці знання, провести через досить обмежені можливості свого фізичного тіла і розуму. Ці знання залишаться назавжди зі мною. Я їх відчуваю. Вони у самому моєму естві. Для такої людини, як я, що все своє життя наполегливо працювала й у традиційний спосіб накопичувала знання, достатньо наявності одного тільки цього просунутого рівня інформації, щоб дати поживу для роздумів на століття вперед...

На жаль, члени моєї родини і лікарі тут, на Землі, бачили ситуацію, що склалася, зовсім в іншому світі.